

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 11 februari 1919 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om frihet för musiker i vissa fall från bevillningsavgift enligt förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

(2:a avd.)

Närvarande: herrar Källman, Röing, Ollas A. Ericsson, Wijk, Lyckholm, Bäckström, Boman, Vennersten, Månsson i Hagaström, Jonsson i Hökhult, Rune, Holmström, Olsson i Kullenbergstorp, Bergman, Jespersion, Johannes Åkesson, Neess, Broman, Öhngren och Viklund i Oviken.

I en inom andra kammaren av herr *Welin* väckt motion, nr 51, som hänvisats till bevillningsutskottet, föreslås, »att riksdagen ville till Kungl. Maj:t ingå med anhållan, att Kungl. Maj:t behagade i kungl. förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 23 oktober 1908 införa den bestämmelsen, att frihet från erläggande av bevillningsavgift enligt denna förordning åtnjutes för musici, som anställas av statsunderstödd föreläsningsanstalt och annan liknande statsunderstödd verksamhet för folkupplysning och folkuppfostran.»

Beträffande motiveringen härför får utskottet hänvisa till motionen.

Från formell synpunkt må till en början erinras, att motionären i *Utskottet*. sitt slutliga yrkande synes förutsätta, att riksdagen icke skulle kunna besluta ändring i förordningen angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 23 oktober 1908 i samma ordning som då det gäller andra bevillningsfrågor. Här föreligger givetvis ett misstag eller i varje fall ett mindre lyckligt uttryckssätt.

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 7 saml. 3 häft. (Nr 4)

Vad själva saken beträffar, har utskottet icke blivit övertygat om behovet av den ifrågasatta skattefriheten. Otvivelaktigt förtjäna föreläsninganstalterna att på varje lämpligt sätt understödjas i sin verksamhet, men fråga är väl, om den musikaliska underhållning, som stundom anknytes till föreläsningarna, utgör ett så väsentligt moment i anstalternas verksamhet för deras egentliga syfte, att det föreslagna undantaget från regeln om de utländska musikernas skattskyldighet verkligen är motiverat.

Ihågkommas bör, hurusom 1908 års lagstiftare vid fastställandet av bevillningsavgift för utlänningar, som medverka vid vissa offentliga föreställningar, kanske närmast hade i sikte just att bringa stöd åt våra svenska musiker i deras då synnerligen tryckande konkurrens med utländska yrkeskamrater. Ifrågavarande lagstiftning föregicks av starka meningyttringar från skilda musikerhåll i landet i syfte att genom särskild bevillningsplikt för utlänningarna betaga dessa den fördel i konkurrensen de förut haft genom att i regel undgå all beskattning för sin inkomst härstädes. Det bör således föreligga mycket giltiga skäl för att, låt vara i begränsade fall, ånyo gynna de främmande musikerna framför våra svenska.

I enlighet med ovanstående får utskottet alltså hemställa,

att herr Welins förevarande motion, II:51, icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 11 februari 1919.

På bevillningsutskottets vägnar:

G. W. KÄLLMAN.